

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ουδως ό χρόνος είναι
κι' έδρα κáλιν αι' Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τά συνειθεσμένα.

Τών θρων μας μεταβολή,—ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο Ρομηός την έβδομάδα — μόνο μία φορά θάβγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και' όταν' Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπην,
και εις την Έλλάδα όλην — δίχως γάβια κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δάδεκα και' μόνο,

γιά τά ξένα δμως μέρη — δεκαπέντε και' ότ'ό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατής — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρ'ό δέν δίδει — θά τον φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαι — απ' εσθείας προς έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Τού 'Ιουλιου τρίτη και' δεκάτη,
κι' έλαύφαξαν καρπόσει Κορδονάτοι.

Πούνητος τρακόσα πενήντα ένα
και' τόσα μούτρα μουντζουρωμένα.

Τό Κορδόνι, τό Κορδόνι,
τό φουσά και' δέν κρυέντι.

Εις τόν νού μου ποτέ δέν τό ειχα,
Θοδωρή, Κορδονάτε γλυκέ,
δ' Μελάς νά σού κόψη τόν βήχα
και' νά φάς δυνατό τενεκέ.

Αμωσασμένοι δαγκάνουν οι σκύλοι,
πάν άμόντε τά τόσα χαρτιά,
πουχες σ' έλιους τούς φίλους σου στείλη
γιά νά σβύσ' ή μεγάλη φωτιά.

Συμφορδι... σ' ένθνημοδμα... πύρ κάλλων
έγκυκλιους δόκόπας σχηνά,
και' εις ένα έφώναξες κι' άλλον:
«μη βαρήτε πολύ' ότ'ά ψαχνά.»

"Αν έδω κι' άν εκεί μαγαγιόντα
μάς έκτόπα κι' όπισω κι' έμπρός,
του Μελά του' πέτοσαν κουφρέτα
σαν νά ήταν κανένας γαμπρός.

Είχε 'δη τό Κορδόνι πώς πίσσα
θά μαυρίση Κορδόνια πολλά,
και' γι' αυτό κορδομένο έλυσσα
δρου κι' ένα χαρτί του Μελά.

Τούταν όσα δέν σέβνουν ή σκούκαις
κι' ειχε γίνει παντού χασαπιό...
πώς τά βλέπεις; σού ειπα, και' μούπες:
«γιά τόν Νικο φαμάκι θά πιώ.»

Και' ό Νικος, δ' νέος δ' λαθρος,
όπου τούπρεσε πρώτος νά 'βγίη,
σαν 'Αράπης έπρόβαλε μαύρος
μέ την πρώτη γλυκερά χαρσανγίη.

Κάσμε ψευτή!... 'στην τόση σου χαίρα
τούς μεγάλους ξεγάνεις σωτήρας,
και' μ' εκείνα τά βόλια τά μαύρα
τούς Δημάρχους τούς κάνεις κλητήρας.

Θοδωρή, του' πολέμου λειοντάρι,
πού μάς κρύβεις τόν κάθε σκοπό σου,
πώς άχνίζοντας σαν τό φεγγάρι,
πού μάς δείχνει τάχνο πρόσωπό σου.

Τά τραγουδία μάς τάλεγεσ δια,
τουτο μένον δέν ειχεσ ειπή,
πώς θά μείνη γιά όσα ή φύλα
και' θά πάθης μία τέτοια 'ντραπή.

